

Leven

Een van de mooie dingen van de zomer is dat je overal nieuw leven ziet, bewijs van de veerkracht en onverstoortbaarheid van de natuur. Nieuw leven zie je in het plantenrijk, met prachtige bloemen in alle soorten, maten en kleuren – ik genoot ervan hoog in de Franse Alpen, waar ik vakantie vierde. Maar terug in Leiden ben ik eveneens ondersteboven van de ware groei-explosie in mijn eigen tuin.

Nieuw leven is er ook in het dierenrijk, onder andere bij de vogels. Halverwege de stille straat zit een reusachtig zeemeeuwenjong, piepend om zijn moeder. Leidenaren zijn er niet blij mee, maar prachtig zijn ze, die meeuwen. Het jong is nagenoeg tam, want als ik recht op hem af fiets, blijft hij tot het laatste moment zitten om dan verbaasd opzij te stappen... In onze tuin zie ik (echt waar) vinkjes, koolmeesjes, halsbandparkieten, musjes, eksters, lijsters, duiven, roodborstjes en merels. Een merelpaar heeft van onze vakantie gebruikgemaakt om in de blauwe regen boven de tuindeuren een nest te bouwen, waarin enige hongerige jongen bewegen. De ouders vliegen af en aan, maar hebben niet op ons gerekend. Ze moeten naar hun nest, maar gezien onze aanwezigheid *zigzaggen* ze de blauwe regen in, met veel gefladder en misbaar. Af en toe puffen ze uit in de magnolia van de burens, waarbij het mannetje een vermoeid fluitje laat horen.

Door al dit nieuwe leven heen loopt ook de bijna geëindigde levenslijn van Poes, onze aanloopkater. Deze roodwitte jongen komt al zo'n 15 jaar dagelijks op bezoek. Op *zijn* voorwaarden, we hebben hem nooit met eten gelokt. Desondanks wilde hij graag bij ons komen, ik vind dat bijzonder. Maar nu lijdt hij aan een soort Alzheimer. Hij vermagert, verandert van karakter, is overdreven aanhalig en komt op de raarste momenten op schoot zitten. Leuk, maar ook een veeg teken. Aangrijpend is de klaaglijke roep die hij steeds laat horen. Hij lijkt, net als het meeuwenjong, te roepen om zijn moeder. De pijnlijke waarheid: tegenover nieuw leven staat onvermijdelijk leven dat eindigt.